

Una nit per cremar-ho tot amb Milenrama i Carles Caselles

Estrenem el nou senzill de la banda gironina amb col·laboració del cantant d'Smoking Souls

Milenrama | Carles Crosa

Milenrama publica demà el quart disc d'estudi, *Asimétrica* (Propaganda pel Fet!, 2022), un treball punk-rock que mostra l'evolució de la banda i que carrega contra problemes socials i personals de la vida al segle XXI. Un dels temes més especials del disc és "La nit dels focs", que amb la col·laboració de **Carles Caselles (Smoking Souls)**, tracta sobre els abusos que va patir l'exbateria del grup per part d'un professor. Estrenem la cançó en primícia, i desgranem el nou treball amb Sergi Fàbregas (veu i cors).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4uLr3hVTIV8>

"La nit dels focs" tracta un tema molt delicat: l'abús que va patir el vostre exbateria en mans del professor de Quart Jordi Brull. Com ho heu enfocat?

L'Isaac ha fet un procés de treball personal, però també social, de com treballar la masculinitat pròpia, i a través d'aquest treball va arribar a la conclusió que necessitava afrontar els abusos que havia patit i denunciar-los. També, intentar que més i més persones s'hi sumessin, perquè aquest professor, pel que sabem, ha estat abusant sistemàticament dels seus alumnes durant dècades, és a dir de molts i molts nois. L'Isaac volia que tot això se sabés, perquè Brull no pogués seguir fent-ho impunement -perquè fins fa poc encara tenia alumnes-, però també perquè no ho pogués fer cap altra persona. Fins i tot s'està plantejant de fer-ne un documental. I nosaltres volíem sumar-nos a la denúncia. A la cançó, però, sobretot hem intentat valorar la valentia de l'Isaac, i hem fet un homenatge a tots aquells valents i valentes que són capaces de parlar-ne.

Perquè el primer pas perquè desapareguin aquests abusos és poder-ne parlar, i mentre la societat segueixi veient-ho de manera estranyada i ho amagui, seguirà sent-ne còmplice. El nostre discurs és: parlem-ne, independentment que es faci una acció judicial o no, però parlem-ne. I en parlar-ne, serà més fàcil que a la mínima sonin les alarmes, s'aturi, i es pugui evitar que torni a passar un cas com aquest.

Ell ha participat a l'hora d'escriure el tema?

No, de fet, va ser una sorpresa: no li vam dir que el tractaríem, tot i que li vam anar donant pistes [RIU]. Una de les primeres coses que vam fer quan vam tenir el màster a les mans va ser fer una trobada d'amics, amb ell, i ensenyar-li el tema.

I com ho va viure?

Es va emocionar moltíssim. Va estar setmanes agraint-nos-ho i flipant. Per a nosaltres és un dels millors temes del nou disc. Com a banda, amb aquest tema hem fet un pas endavant. Ja hem publicat quatre discos, i hem fet moltes gires i molts bolos i festis... Però per a nosaltres aquest és un tema que, musicalment i també a nivell de lletra, demostra una maduresa i una evolució. Un camí cap a on podem anar, diferent del que hem estat fins ara.

A "La nit dels focs" col·labora Carles Caselles (Smoking Souls) que aporta un contrast molt interessant amb la veu de Pimen. Com ha sorgit?

En Carles Crosa és el nostre mànager i també el d'**Smoking Souls**, i a partir d'això, hem anat coincidint diverses vegades, fins a construir una gran amistat. De fet, un dia, ells acabaven gira a Madrid, i nosaltres estàvem tocant a Granada, i van baixar fins a Andalusia per fer-nos la festa tots junts. Preparant el nou disc, vam pensar a tractar el tema de l'Isaac i vam creure que estaria bé buscar un diàleg entre dos veus per a la cançó. Vam pensar en diverses possibilitats per a la col·laboració, però amb el **Carles** es crearia un contrast entre la pregunta i la resposta que podia ser molt interessant i donar molta força al tema. Li vam proposar i no va tenir-ne cap dubte: li va encantar la cançó i la temàtica. Nosaltres li vam donar la lletra i la melodia fetes, però ell va fer la seva pròpia melodia, cosa que li agraïm, perquè tot i que només s'havia de limitar a imitar, ens va regalar el seu art. S'ho va currar molt!

Video: https://www.youtube.com/watch?v=2MOK_q_Dv2s

Parlem del nou disc. Hi carregueu contra el sistema, d'una manera política a vegades, i en d'altres, d'una manera més emocional.

Tot el disc, en general, juga amb aquesta duplicitat. A l'hora d'acabar de fer els temes, hem tirat cap a una part més emocional i personal, amb què pots empatitzar més amb l'oient, i una altra part més reivindicativa, de manera més directe, perquè no ens agrada com es fan les coses i és important utilitzar l'altaveu que suposa tenir una per denunciar les coses que no ens agraden.

Crec que el que denunciem són coses amb què molta gent està d'acord, no és una crítica destructiva, i de dir 'no hi ha futur'; sinó tot el contrari, intentem ser constructius.

Hi ha una cançó que carrega contra la sobreestimulació dopamínica a què estem sotmesos, "Adictos a la intensidad".

Sí, és aquesta sobreestimulació i, a la vegada, aquesta necessitat constant d'aprovació i de ser 'guai' i mostrar-te de certa manera. Hi ha certa addicció a les xarxes. Nosaltres intentem trencar amb aquesta uniformitat de tots haver-nos de comportar de certa manera. Hi ha uns patrons molt semblants, encara que t'ho emportis al teu 'rollo'.

Ver esta publicación en Instagram

Una publicación compartida de MILENRAMA (@milenramasarri)

I com ho viviu això com a banda, que heu de passar per 'vendre-us' com a 'guais' a les xarxes?

Per a nosaltres és complicat. A nivell personal, no ens agrada i no ho fem. No ens agrada aquest *postureo*, però a la vegada sabem que perquè funcioni el disc, hem de ser a les xarxes. Ens costa l'hòstia, i és un tema recurrent entre nosaltres, recordar-nos que hem de fotre-li canya a les xarxes. Realment, ens va funcionar molt bé quan vam fer les últimes gires per Europa, i vam gravar-ho tot i publicàvem cada dia un vídeo. Després ho vam mantenir també en alguns bolos

que vam fer per aquí a Catalunya i a Espanya. I funcionava, i a la gent li molava i hi interactuava, i nosaltres simplement érem com érem, i fent les mateixes parides que fem normalment. No ens havíem de trencar gaire el cap. Al final, nosaltres som un grup d'amics que fem l'imbècil per allà on anem, i la gent s'enrecorda de nosaltres perquè som *majos* i fem ximpleries, però a la vegada pugem a l'escenari i som superseriosos. Som una de les bandes més serioses d'un festival de punk o rock. No anem a fer la festeta, nosaltres anem a parlar d'abusos sexuals, desigualtat de gènere, etc. No tenim clar si la gent ens entendreà i entendreà que estiguem fent el *gilipolles* a baix de l'escenari, i que quan hi pugem estiguem supercentrats, amb in-ears i tot a claca i espectacles de llums. Però som així.

Com escolliu els temes que tracteu?

Abans de tenir res del disc, ens plantejem de què volem parlar. Fem una sèrie de reunions, que en realitat són quatre col·legues xerrant sobre què volen parlar. A partir d'aquí, traiem unes conclusions, unes línies temàtiques. I de cadascuna d'elles, fem una reunió, parlem del tema fent birres i arribem a unes conclusions, Aleshores, la **Pimen** [cantant] es va quedant amb la conversa i té aquesta capacitat, perquè és molt bona lletrista, de poetitzar el sentiment comú. Hi ha coses que surten molt de la seva essència i la seva situació personal, però en relació a les converses que tenim plegats. Escriu ella les lletres, però la idea és una creació col·lectiva.